

Datum van inontvangstneming : 01/12/2020

Zaak C-492/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

25 september 2020

Verwijzende rechter:

Sąd Najwyższy (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 juli 2020

Verzoekende partij:

W. Ż.

Verwerende partijen:

K. Z.

Skarb Państwa – Sąd Najwyższy

Dossier II PO 18/20

BESCHIKKING

15 juli 2020

De Sąd Najwyższy (hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken, Polen; hierna: „Sąd Najwyższy” of „SN”) [OMISSIS]

heeft in de zaak tussen W. Ż., verzoeker,

en K. Z. en Skarb Państwa – Sąd Najwyższy (publieke schatkist – SN), verwerende partijen,

betreffende de vaststelling dat een rechter geen dienstbetrekking bij de Sąd Najwyższy heeft, alsmede een verzoek om voorlopige maatregelen,

na de behandeling achter gesloten deuren door de Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (kamer voor arbeids- en socialezekerheidszaken; hierna: „IPiUS) op 15 juli 2020,

de volgende beschikking gegeven:

I. Het Hof van Justitie wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing op de volgende vragen:

1) Moeten artikel 279 VWEU en artikel 160, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 3 en artikel 19, lid 1, VEU, alsmede met punt 1), eerste en tweede streepje, van het dictum van de beschikking van het Hof van Justitie van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277), aldus worden uitgelegd dat de Prokurator (openbaar aanklager), tot de uitspraak in zaak C-791/19 R, niet kan verzoeken om de overdracht van het dossier in een zaak betreffende de vaststelling dat een rechter geen dienstbetrekking bij de Sąd Najwyższy heeft wegens de opschorting van de toepassing van artikel 3, punt 5, artikel 27 en artikel 73, lid 1, van de ustawa [Or. 2] o Sądzie Najwyższym (wet inzake de Sąd Najwyższy) van 8 december 2017 (geconsolideerde versie; Dz. U. 2018, pos. 825), zoals gewijzigd?

[Or. 2]

2) Moet artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, gelezen in samenhang met artikel 2 en artikel 4, lid 3, VEU, alsmede met het recht op toegang tot een gerecht aldus worden uitgelegd dat een nationale rechter die uitspraak doet in een zaak betreffende de vaststelling dat een rechter geen dienstbetrekking heeft bij een nationale rechterlijke instantie ten gevolge van wezenlijke tekortkomingen tijdens de benoemingsprocedure, verplicht is voorlopige maatregelen te gelasten en de verweerder in een dergelijke zaak, op straffe dat de handelingen of de beslissingen van een dergelijke rechter geen effect sorteren, te verbieden uitspraak te doen in alle andere onder het Unierecht vallende zaken, en de andere organen te gelasten geen zaken aan deze verweerder toe te wijzen of hem te aan te wijzen voor rechtsprekende formaties?

3) Moeten artikel 2 en artikel 4, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU en het beginsel van recht op toegang tot een gerecht aldus worden uitgelegd dat:

a) de nationale rechter moet voorbijgaan aan het verbod op „het aan de orde stellen van het mandaat van de rechters” en op „het vaststellen of beoordelen van de rechtmatigheid van de benoeming van een rechter of van de uit deze benoeming voortvloeiende bevoegdheid tot uitvoering van taken op het gebied van de rechtsbedeling”, zoals neergelegd in artikel 29, leden 2 en 3, van de wet inzake de Sąd Najwyższy van 8 december 2017 (geconsolideerde tekst: Dz. U. van 2018, positie 825), zoals gewijzigd, aangezien de eerbiediging door de Unie van de

grondwettelijke identiteit van de lidstaten de nationale wetgever niet de bevoegdheid verleent om regelingen in te voeren die afbreuk doen aan de fundamentele waarden en beginselen van de Unie?

b) de grondwettelijke identiteit van de lidstaten het recht op een onafhankelijk gerecht dat bij wet is ingesteld niet kan uitsluiten wanneer de benoemingsprocedure voorafgaand aan de overhandiging van de akte van benoeming de gebreken vertoont die zijn beschreven in de prejudiciële vragen die zijn gesteld in de zaken C-487/19 en C-508/19 [Or. 3] en het voorafgaande gerechtelijke toezicht op deze procedure opzettelijk en kennelijk in strijd met de nationale grondwet is uitgesloten?

4) Moeten artikel 2 en artikel 4, lid 2, VEU, in samenhang met artikel 19 VEU en het beginsel van het recht op toegang tot een gerecht alsook artikel 267 VWEU aldus worden uitgelegd dat de inhoud van het begrip constitutionele identiteit van een lidstaat met betrekking tot het recht op toegang tot een gerecht slechts bindend voor een rechter in laatste aanleg van een lidstaat kan worden vastgesteld in het kader van de dialoog tussen het Hof van Justitie en die rechterlijke instantie of andere nationale rechterlijke instanties (bijvoorbeeld het grondwettelijke hof) door gebruikmaking van de prejudiciële procedure?

5) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU en het algemene beginsel van het recht op toegang tot een gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld aldus worden uitgelegd dat een rechter in laatste aanleg van een lidstaat een verzoek tot overdracht van het dossier afwijst wanneer dit verzoek is ingediend door een persoon die tot rechter is benoemd op grond van nationale bepalingen en in omstandigheden die leiden tot de instelling van een rechterlijke instantie die niet voldoet aan de vereisten van autonomie en onafhankelijkheid en geen bij wet ingesteld gerecht is, zonder de procedure die aan de orde is in zaak C-508/19 of in het arrest van 19 november 2019, A.K. (Onafhankelijkheid van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy) (C-585/18, C-624/18 en C-625/18), vooraf geheel te moeten uitputten?

II. Het Hof wordt verzocht de eerste en de tweede vraag ingevolge artikel 105, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie te behandelen volgens de versnelde procedure;

III. Het Hof wordt op grond van artikel 267 VWEU, gelezen in samenhang met punt 27 van de Aanbevelingen aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (PB 2019, C 380, blz. 1, punt 27), en de prejudiciële vragen

in zaak [Or. 4] C-508/19, Prokurator Generalny, verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3, VEU, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 267, derde alinea, VWEU aldus worden uitgelegd dat een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie van een lidstaat in een procedure tot vaststelling dat er geen sprake is van een dienstbetrekking, kan vaststellen dat degene aan wie een akte van benoeming tot rechter bij die rechterlijke instantie is afgegeven die is opgemaakt op basis van met het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming strijdige voorschriften of die is opgemaakt op een niet met dit beginsel strokende wijze, geen rechter is wanneer een aan de afgifte van deze akte voorafgaande beoordeling van deze vraag door een rechterlijke instantie met opzet is verhinderd?

2) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2 en artikel 4, lid 3, VEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, gelezen in samenhang met artikel 267 VWEU aldus worden uitgelegd dat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming wordt geschonden wanneer een akte van benoeming tot rechter wordt afgegeven nadat een nationale rechterlijke instantie een verzoek om een prejudiciële beslissing betreffende de uitlegging van het Unierecht heeft ingediend, van de beantwoording waarvan afhangt of de nationale voorschriften op grond waarvan die akte is afgegeven, als verenigbaar met het Unierecht kunnen worden aangemerkt?

3) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3, VEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten aldus worden uitgelegd dat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming wordt geschonden door het feit dat het recht op toegang tot een gerecht niet is gewaarborgd, wanneer een akte van benoeming tot rechter bij een rechterlijke instantie van een lidstaat is afgegeven na een benoemingsprocedure die kennelijk in strijd met het recht betreffende de benoeming van rechters van die lidstaat is uitgevoerd?

4) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2 en artikel 4, lid 3, VEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, gelezen in samenhang met artikel 267, derde alinea, VWEU [Or. 5] aldus worden uitgelegd dat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming wordt geschonden wanneer de nationale wetgever binnen de in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie van de lidstaat een organisatorische eenheid heeft opgericht die geen gerecht is in de zin van het Unierecht?

II. De behandeling van de zaak wordt geschorst.

TOELICHTING

Verzoeker, W. Ż., heeft beroep ingesteld tegen K. Z. en de Skarb Państwa - Sąd Najwyższy. Hij heeft verzocht vast te stellen dat K. Z. een actieve noch een passieve dienstbetrekking heeft als rechter bij de Sąd Najwyższy (hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken) in de zin van artikel 33, lid 1, van de ustawa o Sądzie Najwyższym (wet inzake de Sąd Najwyższy), van 8 december 2017 (geconsolideerde tekst: Dz. U. van 2018, positie 825; hierna: „USN”), zoals gewijzigd.

Voorts verzoekt verzoeker: 1) de overdracht, krachtens artikel 80 USN, van de onderhavige zaak door de president van de Sąd Najwyższy belast met de Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (kamer voor arbeidszaken en sociale zekerheid van de Sąd Najwyższy; hierna: „IPiUS SN”), en de aanwijzing van een rechtsprekende formatie binnen de IPiUS SN als krachtens artikel 25 USN bevoegde rechterlijke instantie, wegens de noodzaak een bepaling van nationaal recht (meer bepaald artikel 27, lid 1, punt 2, gelezen in samenhang met artikel 79, punt 1, in fine, USN) buiten toepassing te laten, volgens welke bepaling de Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (tuchtkamer van de SN; hierna: „tuchtkamer”) – een rechtsprekend orgaan dat geen gerecht is in de zin van het Unierecht en het Poolse recht – bevoegd is; 2) uitsluiting van alle rechters van de tuchtkamer in deze zaak; 3) een beslissing op basis van artikel 755, lid 1, punt 3, juncto 730, lid 1, k.p.c. (wetboek van rechtsvordering; hierna: „k.p.c.”) te waarborgen door schorsing van de tuchtprocedure die tegen verzoeker is ingesteld bij het besluit van de Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych (adjunct tuchtfunctionaris voor rechters van de gewone gerechten) van 26 augustus 2019 in de zaak met de referentie RDSP (...) en kennisgeving aan de Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym (tuchtrechter bij de rechterlijke instantie in tweede aanleg, Polen) te K. van de beslissing inzake de toewijzing van voorlopige maatregelen; 4) vaststelling op basis van artikel 755, lid 1, punt 1 juncto artikel 730, lid 1, k.c.r. (wetboek van rechtsvordering) van een regeling van rechten en plichten van partijen waarbij het a) verweerder ad 1 voor de duur van de onderhavige procedure wordt verboden de (rechtsprekende en niet-rechtsprekende) rechten en plichten uit te oefenen die verbonden zijn aan de status van rechter bij de Sąd Najwyższy; verweerder ad 2 te gelasten, voor de duur van de onderhavige **[Or. 6]** procedure, verweerder ad 1 uit te sluiten van elke (rechtsprekende en niet-rechtsprekende) activiteit waarvan de uitvoering verbonden zou zijn aan het functioneren van verweerder ad 1 binnen de organisatiestructuur van de Sąd Najwyższy; 5) over te gaan tot de behandeling van het tot in detail in het verzoekschrift beschreven bewijs.

Volgens verzoeker zijn de motivering en de conclusies van het beroep in hoge mate bevestigd. Tal van nationale en internationale organisaties uiten hun twijfels over de status van verweerder ad 1. De activiteit van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy is ter tenuitvoerlegging van de beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie opgeschort tot 5 mei 2020. Ten aanzien van het functioneren van de tuchtkamer zijn er wijzigingen doorgevoerd door verweerder ad 1, die, zo

moet worden benadrukt, indirect belang heeft bij de uitkomst van de tuchtrechtelijke procedure tegen verzoeker (gelet op het feit dat de grieven die in de tuchtrechtelijke procedure zijn geformuleerd betrekking hebben op zijn professionele status). Op 5 mei 2020 heeft verweerder ad 1, die optreedt als plaatsvervangend eerste president van de Sąd Najwyższy, besluit nr. 55/2020 vastgesteld inzake de tenuitvoerlegging van de beschikking van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277; hierna: beschikking van 8 april 2020), die betrekking had op voorlopige maatregelen in zaak C-791/19, en inzake de nietigverklaring van besluit nr. 48/2020 van 20 april 2020. Bij het betrokken besluit heeft verweerder ad 1 beslist dat de tuchtkamer op basis van algemene beginselen handelingen zou vaststellen die onder besluit nr. 48/2020 vielen, meer bepaald de registratie, de wijziging van een registratie en de overdracht van brieven of documenten, de opstelling, de overdracht of het bewaren van stukken uit het dossier of vervangende stukken. Het besluit van verweerder ad 1 heeft eveneens betrekking op zaken waarin vóór de inwerkingtreding van dat besluit handelingen waren vastgesteld op basis van besluit nr. 48/2020. Gelet op het voorgaande heeft verweerder ad 1, ook al was hij uitsluitend plaatsvervangend eerste president de Sąd Najwyższys, niet louter de algemene vergadering van rechters van de Sąd Najwyższy opgeroepen met het doel kandidaten te selecteren voor het ambt van de eerste president van de Sąd Najwyższy, maar heeft hij rechtstreeks ingegrepen in de werkzaamheden van de tuchtkamer, door de werking van die kamer te herstellen ondanks het arrest van de Sąd Najwyższy van 5 december 2019 (met nummer III PO 7/18), waarin was vastgesteld dat de organisatiestructuur van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy geen gerecht is in de zin [**Or. 7**] van het nationale recht en het Unierecht, en dat een uitspraak van de Sąd Najwyższy in de formatie van de tuchtkamer nietig zou zijn krachtens artikel 379, punt 4 van de k.p.c.

Verzoeker is rechter bij de Sąd Okręgowy (rechter in eerste of tweede aanleg) in K. Bij beslissing van de Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych (adjunct-tuchtfunctionaris voor rechters van de gewone gerechten) van 26 augustus 2019 is tegen verzoeker een disciplinaire procedure gestart, waarin hem werd verweten dat hij: „op 4 juli 2019 [...] afbreuk [heeft] gedaan aan de waardigheid van het ambt door in een op de website (...)pl gegeven en gepubliceerd interview met de titel: ‚Rechter Ż.: K. Z. wil de burgers chaos bij de rechtbanken geven’ een politieke boodschap had geuit inzake zijn standpunt over en beoordeling van de activiteiten van de organen van de staat, met inbegrip van die van de Trybunał Konstytucyjny (constitutioneel hof, Polen) en de Krajowa Rada Sądownictwa (nationale raad voor de rechtspraak, Polen: hierna: „KRS”), en vervolgens de rechtmatigheid van de benoeming van K. Z. als rechter van de Sąd Najwyższy had betwist.” In het kader van de lopende tuchtprocedure was W. Ż. verplicht bewijzen over te leggen om aan te tonen dat hij geen tuchtrechtelijke fout had begaan. Volgens verzoeker kan het onderhavige beroep een bewijs vormen voor de gegrondheid van de in het interview van 4 juli 2019 geuite beweringen.

K. Z. is een gepromoveerd jurist. In 2018 heeft hij gesolliciteerd naar de functie van rechter bij de sector civiel recht van de Sąd Najwyższy. Hij is door de (in april 2018 opgerichte) KRS ter benoeming voorgedragen. De president van de Republiek Polen heeft hem op 10 oktober 2018 in dit ambt benoemd. Op 30 april 2020 heeft de president van de Republiek Polen verweerder ad 1 op basis van artikel 13a USN benoemd tot eerste waarnemend president van de Sąd Najwyższy. K. Z. heeft zich niet beperkt tot handelingen die waren gericht op de benoeming als eerste president, maar heeft bij besluit [nr. 55/2020] van 5 mei 2020 de regels ter tenuitvoerlegging van de beschikking van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 april 2020 houdende voorlopige voorzieningen in zaak C-791/19, gewijzigd. Bij dit besluit is het besluit van de eerste president van de Sąd Najwyższy, professor Małgorzata Gersdorf, ingetrokken.

Aangezien het verzoek van W. Z. op 7 mei 2020 is opgesteld, viel het niet onder het verzoek van de president van de Sąd Najwyższy belast met de tuchtkamer, dat **[Or. 8]** was gericht aan de waarnemend president van de Sąd Najwyższy „met het oog op de overdracht van het dossier” in soortgelijke zaken.

Bij brief van 7 juli 2020 heeft de openbaar aanklager van het regionaal parket te Katowice, die was gedelegeerd bij het nationaal parket, geconcludeerd tot verwijzing van de zaak naar de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy overeenkomstig de materiële bevoegdheid daarvan, tot afwijzing van het verzoek om voorlopige maatregelen en tot verwerping van het beroep ingevolge artikel 199, lid 1, punt 1, k.p.c., juncto artikel 29, lid 3, USN, en subsidiair tot afwijzing van het verzoek wegens het ontbreken van procesbelang op grond van artikel 189 k.p.c.

Bij brief van 8 juli 2020 heeft de president van de Sąd Najwyższy als bestuurder van de Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (kamer voor buitengewone controle en publieke aangelegenheden van de Sąd Najwyższy, Polen; hierna: „IKNiSP SN”) met een beroep op de in de publieke opinie geuite twijfels over de vraag welke van de kamers van de Sąd Najwyższy de onderhavige zaak moet onderzoeken, geoordeeld dat, gelet op de bewoordingen van artikel 26, lid 2, eerste zin, USD, de IKNiSP SN bevoegd is om kennis te nemen van het door verzoeker ingediende verzoek.

Teneinde kennis te nemen van het juridische betoog in de twee brieven en de gevolgen daarvan voor de beslissingen die in de procedures moeten worden gegeven, heeft de Sąd Najwyższy de terechtzitting uitgesteld tot 15 juli 2020.

De Sąd Najwyższy heeft overwogen als volgt:

1. Bij het onderzoek op 15 juli 2020 van de verzoeken van de Prokurator en de president van de IKNiSP SN tot verwijzing van de zaak naar de tuchtkamer of naar de IKNiSP SN, alsmede van het verzoek om voorlopige maatregelen van verzoeker, heeft de Sąd Najwyższy het noodzakelijk geacht twee categorieën prejudiciële vragen te stellen: 1) die welke rechtstreeks betrekking hebben op de

verzoeken die zijn behandeld ter terechtzitting van 15 juli 2020; 2) die welke betrekking hebben op de ontvankelijkheid van het beroep na de in zaak C-508/19 gestelde vragen.

2. De ruimere juridische context (met verwijzing naar de inhoud van de relevante bepalingen van nationaal recht) waarin de onderhavige zaak aan de orde is, is uiteengezet in de punten 1 tot en met 21 in de toelichting van de verwijzingsbeslissing van 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [zaak C-509/20], waarvan de Sąd Najwyższy in zijn huidige samenstelling volledig met de inhoud instemt. De specifieke argumenten van de onderhavige zaak worden hieronder uiteengezet.

[Or. 9]

Unierechtelijke aard van de zaak

3. De Sąd Najwyższy is om de volgende redenen van oordeel dat de onderhavige zaak onder het Unierecht valt.
4. Ten eerste onderzoekt de Sąd Najwyższy het door de Prokurator ingediende verzoek tot overdracht van het dossier, hetgeen vereist dat wordt verduidelijkt of een dergelijk verzoek ontvankelijk is in het licht van de inhoud van de door het Hof bij beschikking van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277), opgelegde voorlopige maatregel.
5. Ten tweede blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat de Sąd Najwyższy, voor zover deze rechter uitspraak kan doen over vragen die verband houden met de toepassing of de uitlegging van het Unierecht, valt binnen het stelsel van rechtsmiddelen op de onder het Unierecht vallende gebieden in de zin van artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU (beschikking van het Hof van 8 april 2020, C-791/19 R, EU:C:2020:277). Vragen van het Unierecht vallen binnen de bevoegdheid van de IC SN (burgerlijke kamer van de Sąd Najwyższy), waarin verweerder in de onderhavige zaak zitting heeft. De onderhavige zaak betreft daarentegen de vraag of het, in een lidstaat, mogelijk is rechter te zijn – die uitspraak doet in zaken die onder het Unierecht vallen – wanneer de benoeming tot rechter heeft plaatsgevonden krachtens nationale bepalingen en in omstandigheden die in elke zaak leiden tot schending, in de zin van het Unierecht, van het recht van een partij op de behandeling van haar zaak door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.
6. In de derde plaats is de brief van de president van de IKNiSP SN beschouwd als een verzoek tot verwijzing van de zaak naar die kamer voor een uitspraak over de vraag of, in deze zaak, de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy dan wel de IPIUS procedurehandelingen kan vaststellen. Aangezien reeds een prejudiciële vraag is gesteld in zaak II PO 3/19 [C-509/20], met hetzelfde voorwerp als de onderhavige zaak, rijst de vraag naar de ontvankelijkheid van een verzoek tot verwijzing van een zaak die reeds door het Hof van Justitie wordt onderzocht, naar een andere

kamer van de Sąd Najwyższy, die om soortgelijke redenen (met uitzondering van de organisatieautonomie) als die betreffende de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy, geen gerecht in de zin van het Unierecht is en zich dient uit te spreken over vragen die voorwerp zijn van het arrest van het Hof van 19 november 2019, A. K. e.a. (Onafhankelijkheid van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy) (C-585/18, C-624/18 en C-625/18, EU:C:2019:982). Bovendien blijkt ondubbelzinnig uit punt 1, tweede streepje, van het dictum van de beschikking van het Hof van 8 april 2020, dat de Republiek Polen verplicht was „zich [te] onthouden van het toewijzen van de bij de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy aanhangige zaken aan een rechtsprekende formatie die niet voldoet aan de vereisten van onafhankelijkheid zoals met name uiteengezet in het arrest van 19 november 2019, A. K. e.a. (Onafhankelijkheid van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy) (C-585/18, C-624/18 en C-625/18, EU:C:2019:982)”.

[Or. 10]

De in punt I bedoelde vragen

Toelichting op vraag 1

7. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 1 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 27 tot en met 37 van de toelichting bij die vraag.

Toelichting op vraag 2

8. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 2 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 14/20 [C-493/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 21 tot en met 28 van de toelichting bij die vraag.

Toelichting op vraag 3

9. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 2 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 38 tot en met 61 van de toelichting bij die vraag.

Toelichting op vraag 4

10. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 3 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 62 tot en met 65 van de toelichting bij die vraag.

Toelichting op vraag 5

11. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 4 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 66 tot en met 72 van de toelichting bij die vraag.

Toelichting op de op de vragen 1 en 2 toe te passen versnelde procedure

12. Volgens de Sąd Najwyższy wordt de toepassing van de versnelde procedure met betrekking tot de eerste vraag gerechtvaardigd door de noodzaak om de twijfels weg te nemen met betrekking tot de materiële werkingssfeer van de beschikking van het Hof van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277) en, met betrekking tot de tweede vraag door de noodzaak om uitspraak te doen op het verzoek om conservatoire maatregelen bij gebreke van grondslagen in het nationale recht voor een maatregel die is bedoeld om rechtstreeks het recht van de verzoeker op toegang tot een gerecht te beschermen, maar is ingegeven door het algemeen belang om de werking in de Republiek Polen [**Or. 11**] te verzekeren van een rechtsstelsel aan de vereisten van het Unierecht voldoet. De beperking van de draagwijdte van het verzoek om behandeling volgens de versnelde procedure is ingegeven door de weigering om een dergelijke procedure toe te passen in zaak C-508/19. De vraag met betrekking tot de behandeling van de vordering van de Prokurator tot verwijzing van het dossier van een zaak en de vraag met betrekking tot het verzoek om voorlopige maatregelen kunnen, vanuit het oogpunt van het voorwerp van de prejudiciële procedure, worden beschouwd als een afzonderlijke zaak, die louter om technische redenen in het kader van een enkele terechtzitting voor de nationale rechter is onderzocht. Bovendien heeft de Sąd Najwyższy het in het kader van de geschiktheidstoets van de procedures op het niveau van de Unie inzake de bescherming van de rechtsstaat, passend geacht het Hof te verzoeken om na te denken over mogelijke toepassing van het precedent uit het arrest van 31 januari 1984, Commissie/Verenigd Koninkrijk (40/82, EU:C:1982:285), in de vorm van een soort gedeeltelijk dictum.

Toelichting op de onder punt III vallende vragen

13. De prejudiciële vragen in de onderhavige zaak zijn dezelfde als die welke zijn geformuleerd in zaak C-508/19, aangezien beide zaken hetzelfde voorwerp hebben. De Sąd Najwyższy stemt volledig in met de argumenten in de toelichting op de vraag in zaak C-508/19. De beslissing om dezelfde vragen voor te leggen als die welke al eerder zijn voorgelegd is gemotiveerd door de inhoud van de Aanbevelingen aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (PB 2019, C 380, blz. 1, punt 27).
14. De Sąd Najwyższy wijst er louter op dat de omstandigheden waaronder verweerder is benoemd tot rechter bij de Sąd Najwyższy tot in detail zijn beschreven in de toelichting op de prejudiciële vraag in zaak C-487/19. Anders dan de verweerder in zaak C-508/19, is verweerder in de onderhavige zaak rechter bij de civiele kamer van de Sąd Najwyższy. Die kamer onderscheidt zich, zoals verduidelijkt in de toelichting op de vraag in zaak II PO 3/19 [C-509/20], alleen

van de tuchtkamer van de SN door het ontbreken van organisatorische autonomie in de structuur van de Sąd Najwyższy. Verweerder ad 1 is bij de civiele kamer aangesteld op voordracht van de KRS, die geen voldoende waarborgen biedt voor onafhankelijkheid ten opzichte van de wetgevende en uitvoerende macht.